

Срби одувек живе у „аутономији“ (самоуправи). Ово је био и остао најстарији облик уређена правног бића српског народа међу цивилизованим народима. Ни једна национална катастрофа, ни дуготрајна окупација није успела да уништи тај извор слободе из којег се наша држава упорно обнављала, а национална култура одржавала, што потврђује и недавна историја. Непријатељи су свесни како су самоуправне слободе извор наше народне снаге, па хоће да нам огаде појам аутономије како би заувек затровали српску културу.

Автономно српско Војводство – самоуправна слобода сељака и грађана између цесарских бирократа и краљевских „немеша“

Иако су Срби присутни на територији Угарске давно пре доба деспота, национална персонална самоуправа формално је призната српском народу тек после Велике сеобе Срба, актима цесара Леополда II 1695. године. На територију његовог краљевства су Срби унели своју древну самоуправну установу Црквено-народни сабор.

Српски легални и легитимни захтев за територијалном националном аутономијом у оквиру Угарске није дочекан „на нож“, него горе. Председник угарске Владе, Лајош Кошут је отворено Србима поручио да „у Мађарској може постојати само један политички народ – Мађарски“, а да „само мач може решавати спор између Срба и Мађара“. Ради потоњег кршења елементарних самоуправних права, српске „аутономне општине“ су удружене са градским самоуправама и војним управама 1848. године основале српско национално Војводство, остајући уз политику легалног шефа државе – угарског краља. Срби су уочи догађаја из 1848. године били боље организовани од многих других народа који су живели у Угарском краљевству, упознати са модерним токовима и либералним политичким тековинама. Једном покренута, борба за националну територијалну аутономију од Будимске централне власти оставила је живу наду међу православним Србима у њену могућност, али је почела да привлачи и друге народе који су уз Србе живели, а којима је дојавио заостали поредак тог феудалног краљевства. Најпре Буњевци, а затим и остали Словени (нарочито Словаци), заједно са Србима су 1918. године обновили територијалну аутономију на некадашњем простору Српског војводства и тамишког Баната, па су је затим одмах присајединили Краљевини Србији.

Бркање појмова аутономија и зависништво

Комунисти и други непријатељи јединства Јужних Словена, свесни њихове природне тежње за политичком самоуправом и територијалном аутономијом, злоупотребили су традицију територијалне самоуправе Срба да наруше политичко јединство како би ослабили утицај српског народа у Југославији. У Војводини су свој „поредак“ терористичке диктатуре бесрамно прозвали „аутономијом“, а потом га под истим називом увели на Косово и Метохију, међу Шиптаре којима је модерна грађанска аутономија била непозната. Брозове власти су у САП Војводину довукле становништво из БиХ, Хрватске, Црне Горе и „класно подобну“ сиротињу из осталих крајева Југославије. Грађане, сељаке и независна правна лица која су затекли у Војводини, терористички су пљачкале, отевши им капитал који њиховим потомцима ни данас углавном није враћен, нити накнађен. Комунистичка диктатура у САП Војводини је Буњевце својим наредбама прогласила припадницима хрватског народа, Матица Српска је стављена под њихову контролу, као и имовина самосталних задужбина и фондова...

Југословенски комунисти су се током Хладног рата претворили у бирократску „нову класу“. Строго су забрањивали и прогнали свако приватно предузетништво, ограничавали приватну својину, а омладину учили како су ове основне вредности злочиначке и штетне. Сва раније самоуправна тела подвргнута су под тоталитарну власт вршену преко оданих кадрова Комунистичке партије (остале су забрањене), а затим је то стање низом „револуционарних“ прописа конвалидирано. Поредак општег бежања од политичке одговорности и конфузије у односима власти међу политичким и регионалним центрима, конвалидиран је 1974. године у облику Устава СФРЈ. Овај правно немогући акт усвојен је на захтев ММФ-а, и довео је до крвавог распада Југославије.

Надурени војвођански аутономаши

Бирократски режим комунистичких аутономаша САП Војводине је постао толико мрзак народу, да су грађани и сељаци Војводине Слободана Милошевића дочекали као ослободиоца. Међутим, Милошевићеве реформе су се у Војводини брзо компромитовале, поред осталог зато што им је циљ био опстанак политичког монопола његове партијске власти.

Распадом Југославије су почеле спекулације о могућој „независности“ Војводине и њеном отцепљењу од Србије. Колапс социјалистичког привредног система и санкције ОУН, довеле су до тога да се у Војводини живело лоше као и у остатку Југославије. Очај, а затим бес и мржњу грађана и сељака Војводине, аутономашки политичари, под контролом страних ментора, су покушавали да усмере на Београд и Србију. Децу социјалистичког самоуправљања, одучену од традиције, „школовану“ у духу „штетности самокритике“, непотребности личне иницијативе, аутономашки пропагандисти су убеђивали да је власт одговорна за ниво личног животног стандарда. Онима који би тај став прихватили, аутономашки су потом сугерисали како је „земља играрија“ њихових очекивања уствари „регионална аутономија“ за коју се они залажу.

Маштовити, себични намћор, који би ради бекства од стварности распродао имовину, а коме је власт крива за сопствени лични неуспех, психолошки је профил конзумента аутономашке идеологије. Узалуд је, одмах по паду Милошевића, Ћинђић саопштио чињенице које говоре како је Војводина уствари била издржавана од стране Србије током деведестих година. Чињенично стање није уопште занимало војвођанске аутономаше, јер је њихов вредносни систем заснован на ставовима изграђеним на инфантилној поетици, тврдоглавој „самоуверености“ и игнорисању стварности.

Уместо да „ставе тачку на пљачку“, врате „наше новце“ и сачувају „наша војвођанска жита“, аутономашки су по паду Милошевића једино били кадри да понављају флоскулу како је Војводина Србији „крава музара“, и брукају се захтевајући „лустрацију припадника бившег режима“ са којима су у политичкој коалицији и (што је још срамотније) са којима све време послују.

Како је никао мали Београд у „нашем житу“

Новосадски књижевник Ласло Вегел је на време упозорио аутономаше да од Новог Сада може настати мали Београд. Узалуд. Предизборна „Коалиција за европску Србију“ прикрила је од бирача у Војводини прихватање аутономашке идеологије и припремање противуставног статута Војводине. Грађани и сељаци Војводине су гласали за власт која је обећала брзо приступање ЕУ, брзи раст стандарда и стотине хиљада нових радних места. Уместо свега, добили су Корхецов статут, којим је нарушена уставност, законитост, једнакост грађана и недељивост републике. Одмах по његовом усвајању аутономашки су нарушили начело забране гомилања јавних функција, па су на сопствену срамоту, по целој Србији почели да подстичу противуставну „регионализацију“, ради стварања савезничке бирократије на грбачи једног народа који пропада. Победа аутономаша у Војводини је донела само једну правну тековину која брзо напредује –

ерозију владавине права.

Економских тековина аутономаштва је знатно више. Невоља је у томе што су оне без изузетка катастрофалне. Војвођански аутономаши су ради постизања својих класних циљева сасвим запоставили економске проблеме народа. „Влада Малог Београда” је одмах себи приграбила „наше новце“ присвајањем Металс Банке (и 90% посто „наших новаца“ од НИС-а је исплаћено Војводини уплатом преко НБС Металс Банци). „Наша житна поља“ су приватизовали латифундисти и странци, а „тачка на пљачку“ у Војводини је постављена по правилима Млађана Динкића уз пуну подршку и садејство војвођанских аутономаша. Незапосленост у Војводини је експлодирала управо након усвајања противуставног Корхецовог статута, као и задуженост њених грађана и привреде. Данас запосленост, производња и инвестиције у Војводини стабилно опадају, док се добит стабилно слива у џепове нових газда – страних шпекуланата и домаћих ратних и транзиционих профитера.

Никад се у Војводини није живело тако лоше као данас, кад су аутономаши коначно успели да остваре свој бирократски сан. Док „Влада Малог Београда” усисава преостале јавне приходе у Војводини, њен Председник кружи Покрајином приповедајући измишљотине о будућим новим радним местима, и фабулира о користи од аутономашке дипломатије.

Регионализација ради аплицирања за донације

Иако је њихов политички говор обично сасвим контрадикторан, војвођански аутономаши јасно умеју да изразе „визију“ своје економске политике. Она је једноставна колико и неистинита: „Европа ће богато плаћати Војводину кад се одвоји од Србије“. Просто речено, ради се о маштању „Фенси паора“ како ће их странци издржавати кад им све што имају будзашто препусте. За све сопствене политичке промашаје, владајућа бирократска класа у Војводини догматски криви Србију и Београд. Ради тих детињастих, а штетних фабулација, њих ментори из непријатељских НАТО – земаља помало награђују, пуно им обећавају и редовно их „тапшу по рамену“, таман колико треба да одрже суманута уверења.

Циљ идеологије војвођанског аутономаштва је да злоупотребом статуса Војводине међусобно побрка правни појам територијалне аутономије, регије и федералне јединице, и додатно забуни народ бркајући ове правне појмове с политичком децентрализацијом.

Смисао постизања овакве збрке је изазивање опште политичке дезоријентације Срба, како би се они разочарали у властиту државу, развили неповерење у сваку домаћу власт. Тек у таквим условима би народ коначно поверовао како му је спас у зависности од странаца, а пут у ту зависност територијална аутономија. Често ни војвођански аутономаши тога циља нису свесни, пошто су страни произвођачи њихове идеологије њен смисао и циљеве прикрили од њених следбеника. Изворно инострана и према народној слободи коначно непријатељска, аутономашка идеологија правиће нам метеж и штету догод се народ не дозове памети и престане да верује ласкавцима који га деле, убеђују да оца убије, браћу изда, а жену и децу прода, како би му комшије коначно у сопственој кући завеле ред и донеле срећу, здравље, весеље и мир.

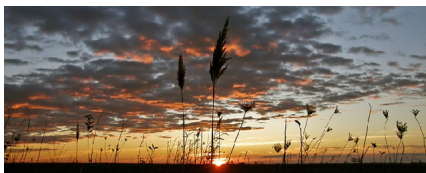
Истинско самоуправно грађанско друштво и реликти „Дунавске монархије“

Без обзира у којој мери ће га војвођански аутономаши лагати, плашити, осиромашити, отпуштати с посла и задуживати још неко време, народ у Војводини не треба више да се плаши казних експедиција НАТО-а који је смртно оболео. Чак ни „руски орлови“ немају више разлога да буду подозриви према српским „пилићима грађанског европејства“ на Дунаву. Довољно пута је Запад грађанима и сељацима Војводине слао „казнене експедиције“ када год су легитимно и легално тражили да и они буду једнаки припадници „грађанског европејског друштва“. Стотинама година је нашим старима, суоченим с наказним делима западног империјализма, Русија била збег, затим спасење, па ослобођење. Данас, први пут у историји Русија почиње да пружа могућност за развој стварног грађанског друштва коме су одувек тежили наши стари, онеме за које су се определили управо због „европејских вредности“ – једнакости, слободе, братства, јединства републике, уставности, законитости и владавине права. Свега овога не би било да је „елита моћи“ САД заиграла конструктиву улогу након победе у Хладном рату и ставила *либерум вето* на спољнополитички курс којег су осмислила двојица „Кенанових настављача“.

Уместо тога, данас за наше друштво Русија значи извор енергије и улагања, огромно тржиште, и могућност за партнерство које би могло оно што Запад више не може – да запосли грађане и сељаке Војводине и обезбеди им напредак и бољи животни стандард. На том основу је малом народу попут нашег могуће да гради истинску аутономију и нађе стабилно место у цивилизованом поретку међу великим силама. Сасвим супротно од тога, аутономашка идеологија суштински призива обнову феудалног система историјски превазиђених вазалних и „милосничких“ односа евоцирањем рециклираног идеолошког отпада бирократије поражене „Дунавске монархије“. Једина „корист“ коју војвођанско аутономаштво данас види је „празна прича“ о донацијама којих нема, а једини њен ослонац међу грађанима Војводине је танка „нова класа“ повампирене покрајинске бирократије.

Без обзира што нада у „евроинтеграције“ још увек успева да успава све узнемиреније „Фенси паоре“, политика војвођанских аутономаша нема више свеже наде коју би могла да им понуди. Зато је и посегла за прелавим компромисима с новим етикетама, који се уз Аустроугарску нагодбу у дунавским чуваркама киселе век и по. Прошле деценије је војвођанско аутономаштво досегло идеолошки, а прошле године политички зенит, а није родило никаквим корисним плодом, осим што у његовом хладу ужива мало друштво готована из покрајинске бирократије. Сада „новој класи“ обученој у аутономашку идеологију предстоји оно чега се сви наши евро-утописти највише боје и желе само другом а никако себи – суочавање с реалношћу. А реалност се зове „буђав лебац“.

Самоуправа је одувек једини доказани пут остварења наше националне слободе, а не вазална војводства, изборне кнежевине и крајскомандантуре. Све су прилике да ће се то још једном потврдити у будућности.

(Фонд Слободан Јовановић)